

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1442. usque ad annum 1460

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118324

§. 127. Qua ratione ad Florentinum Pontificatum assumptus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66507](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66507)

pus esset. Primam lucem aspexit S. Antoninus anno salutis supra millesimum trecentesimo octogesimo nono, & decimo sexto ætatis suæ anno Ordinem S. Dominici ingressus, postmodum pluries Prioris officio functus est in conventibus Romano, Neapolitano, Cajetensi, Cortonenſi, Senensi, Florentino, Pistoriensi, Fesulano, aliisque Italiae civitatibus. Adeo celebris est hujus Viri ad Sedem Florentinam electio, ut merito sibi in Historia nostra locum vendicet.

§. CXXVII.

Qua ratione S. Antoninus ad Florentinum Pontificatum assumptus.

Cum Eugenius vacanti Florentinæ Ecclesiæ Virum undequaque dignum sufficere meditaretur, diu hæſitantem, seu potius inquietum reddebant artes, precesque importunæ eorum, qui ad eam dignitatem consequendam maxima ambitione ferebantur. Hi equidem omnes tam auctoritate, quam favoribus non modo in Curia Romana, sed & in urbe eminebant. Postulabant Florentini Virum gravem scientia, ac virtutibus ornatum, & imprimis urbis suæ Civem, a quo majores sibi spondebant fructus, cum talis subditi sibi gregis mores ac indolem magis compertam haberet. Justa & æqua

Sæcul. XV.
A. C. 1446.

Baillet. Vit.
Sanct. tom.
2. 10. Maji
p. 183.

Sæcul. XV æqua hæc Florentinorum petitio Eugenio visa est, eorumque votis annuere decreverat. Jam novem vero menses anceps, suspensusque animo hærebat Pontifex, nec Virum muneri huic idoneum (ut optasset) reperire poterat. Tandem cum cuidam Dominicano in arte pingendi percelebri, quem ad elaborandum, nescio quid ad se vocaverat, Fesulis colloqueretur, pluribus conquestus eidem dixit: Cuncta totius Ecclesiæ negotia nos non tam vehementer urgent, ac Florentinis Archiepiscopum subrogandi sollicitudo, hac cura fatigati jam novem menses ferme insomnes mansimus; Florentini enim Virum doctum, sanctum, expertum, urbisque suæ civem postulant, omnes autem hæc præclaras dotes in uno solo congregatas reperire, quo magis est difficile, eo vehementiori sollicitudine cruciamur. Ad hæc Dominicanus Eugenio reposuit: Beatissime Pater omnium harum virtutum summam in solo Patre Antonino Provinciæ Neapolitanæ Vicario Generali reperies.

Eugenius, his auditis, veluti nebula ab oculis suis deterfa, quem quæsierat, invenit, haud modica admiratione, ac stupore defixus, quod ipse necdum oculos suos conjecisset in hunc Virum, cujus meritorum excellentia sibimetipsum antea pluribus argumentis perspecta erat,

ipsum

ipseque vehementer mirabatur, quod ante omnes, quam primum Florentino populo Pastorem sufficere cogitasset, tanti meriti Vir sibi in mentem non venisset. Ergo nil ultra hæsitans, Antoninum Archiepiscopum Florentinum pronuntiat, quem Cives ingenti jubilo ac honore receperunt, atque Eugenium, quod adeo dignum ipsis Præsulem præfecisset, summa animi gratitudine deprædicarunt. Erat tum forte Antoninus ex cœnobii cujusdam visitatione redux, cum ad eum hæc esset fama perlata. Ipse vero quantocius firmum hanc dignitatem recusandi propositum concepit, nec ultra Neapolim, cum ibi se occultum delitescere haud posse crederet, redire cogitavit, sed a recto tramite deflectere cœpit, & nemini manifestato animi sui consilio ad mare Thuscum iter direxit, in Sardiniam Insulam properaturus, ut ibi, sicut postea ex Nepote ejus intelligebatur, reliquo vitæ suæ tempore incognitus lateret. Nihil non egerat, ut Nepotem suum tunc itineris comitem a se dimitteret, hic vero nusquam ab eo se discessurum, nec, ut in Sardiniam trajiceret, passurum asseruit, causatus, ipsum Pontificis voluntati cedere obstrictum esse; itaque Antoninus a Nepote, suoque comite quodam Fratre Converso, quem ille ad suas traxit partes,

scul. XV.
 A. C. 1446.

Hist. Eccles. Tom. XXVIII. K tes,

Sæcul. XV. A. C. 1446 tes, Senas deductus est, Archiepiscopatus dignitatem magis fugere anhellans, quam ceteri, qui ad illam aspirabant, consequi laborarent. Papa nec se Antonini rationibus vinci, nec precibus flecti patiebatur, sed ad eum literas Apostolicas de capeffendo Pastoris munere transmisit, quicquid vero pro illis pendi solebat, libere condonavit, præcepitque, ut Jesu Christo, ejusque Vicario obediret, nec diutius Florentinam Ecclesiam Pastore orbatam relinqueret. Tum demum Antoninus, postquam longo tempore obluctatus esset, crebrisque lacrimis atque gemitibus frustra hanc dignitatem declinasset, hoc anno ad finem vergente impositum a Sede Apostolica onus suscepit.

§. CXXVIII.

Basileensium consensus de celebratione alterius Concilii.

Cochl. Hist.
Ruffit. l. 9.

Basileenses ut non modo paci Ecclesiæ minime adversari, sed etiam omni, quo possent, studio eandem procurare viderentur, decretum ediderunt, quo profitebantur, nullam aptiorem, totique populo Christiano magis gratam inveniri posse viam, quam ut aliud Concilium plene liberum celebraretur, in quo de efficacibus omnes gentes sub uno eodemque Pastore rursus uniendi mediis ageretur, polliciti, se

nunc